

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ще се издава за сега само въ Сабо-
та на нѣтъ листъ. — Годишна цѣна прѣдизаща
на, за въ Турско на всякъдѣ по 4 сръбърни меджидѣта
за въ Влашко и другадѣ 5. Шестъ Мѣсечна — за въ
Турско 2 1/2, а за на въвъ 3. — Подписка-та на Споμο-
ществованията става на Цариградъ (Бѣлг-реската Церк
на на Фенеръ) въ редакційж-та на Македония, до кадѣ-
то ще се отправя и все що се отnosi до Вѣстника.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДА.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ θέλει εκδίδεσθαι προς τὸ παρὸν μόνον τὸ
Σάβ. εἰς ἑκάστηρον φύλλον. Τιμὴ ἑτησία προκλήρωται διὰ τοὺς
ἐντὸς τοῦ Κράτους εἰκοσάρια ἀργυρὰ τρισεξρα, διὰ τοὺς ἐν
Ἠλλάδι καὶ ἀλλοδαπῶν πέντε. Ἡ ἔξαμηνος — διὰ τοὺς ἐντὸς
τοῦ Κράτους 2 1/2, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἑξωτερικῇ 3. — Δι' ἑπι-
δόσια γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει (Βουλγαρικῇ Ἐκκλη-
σίᾳ κατὰ τὸ ἄνωγος) εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Μακεδονίας», ἐ-
ποῦ ἀπευθύνεται καὶ πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα τὴν Ἐφημερίδα

Καλύτερον πράγμα νὰ σιλεύῃ τις
ἐπιτότις ἀρχάς του, ὅταν εἶναι ὀρθαί!

Лѣшо нѣщо е да се повѣсти нѣкоѣ
отъ началъ-та си, когато са правы!

БЫТОЛЯ, 1867 28 Януар.

Господине Редакторе на «Македонѣж» !

Вашыйтъ вѣстникъ отъ самото му име зачудувать секого Македонца до толку, щото секой (отъ любопытство) търчигъ да видигъ що вѣстникъ ке бидигъ той, що носигъ името на нашѣтъ странѣ. Всичкы мислятъ оти той вѣстникъ се издавать повеке зарадъ насъ та за това секой се бронтъ како задлъженъ ако не да бидигъ за спомощникъ то баремъ да го прочитувать. Това не требать да ви зачудувать, зацо не е много врѣме отъ какъ по вашинесытъ страны укорявахъ се нѣкои лица що быле *бадица* вѣстникочитатели а по нашинескытъ не само се молеха но и по вѣщо имъ се обѣщаваше само да прочитуваытъ, зацо доста е само да прочитатъ човѣкъ два три пати вѣстникъ, на послѣ, отъ какъ ке вкусигъ отъ сладчиытъ му не само ке те молигъ но и ако не му давашъ редовно да прочитувать ке се правудигъ и помощникъ да се сторигъ. Опыти на това видохме.

Сега не любопытствувагъ ли да се научигъ какъво впечатляниѣ стори вѣстникътъ вы на Македонцытъ, радостно или съсѣмъ се покажуваытъ къмъ него хладнокървны ? Ако поиспытатъ човѣкъ духовытъ, безъ друго ке забѣлѣжигъ за двойно: радостно и жалостно; радостно зацо само чрѣзь това срѣдство, съ издавайието на единъ какъ вашыотъ вѣстникъ, можигъ да се свѣстатъ нѣколкото отъ нашигъ извѣтрены и наноемы съ бѣсвь грѣкый духъ, възпитаны на того истаго языка, учены, които и до днесъ оиде мѣтатъ несвършенныгъ яина на голѣмыгъ идеѣ ! и да излѣзатъ отъ досегашното имъ заблужденіѣ, та съ много горѣщи сълзи, обайвайкымъ се за самоубиственно-

то имъ поддѣствованиѣ, како що и много мина направихъ, въздигать съ единомушне милѣтъ и обаянѣтъ си майчицѣ (народностъ) отъ гробѣтъ, въ кого малко остана да се догребать отъ самытъ нхъ, принудены бѣдѣнѣтъ отъ обстоятелствата, жалостно бѣше и не утѣшимо кога си помислимъ, земѣйки въ видѣ мако що му се чинить на побѣдето отъ той вѣстникъ се издавать за насъ, въ кождо достопаечно, сѣстоннѣ достигнахме нме, които едно врѣме бѣхме чудо на вѣкътъ за нашето могущество; изворъ на просвѣщеніето, отъ кое всички Славянскы народы се явиха, кога денеска достигнахме до една такъва степенъ визости, што чекаме како на гюци и на слѣбци да ни отворить друзи съ клечкы очитѣ, а при това да се покажуваме по нѣкой цѣтъ и хладнохръвны?

Колко да ни е тежко, колко да ни падать достага и да ни побивають морщины, кога си въображуваме поминатото съ сегашното, пакъ нематъ да се отчайваме. — Колко и да пострадахме отъ крастѣтъ на панеллизмътъ, които на врѣме отъ падаието на Охридскѣтъ патриаршиѣ най много бѣснуваше по вамошните страны, имаикимъ предъ очи агентытъ на панеллизма що безъ погрѣчаніето на Македоніѣ, кождо си ѣ броятъ веке какъ за своѣ и кога бѣше въ това врѣме самата искрица за нашѣтъ бѣдникъ, нематъ никакъ да успѣють въ голѣмѣтъ имъ идеѣ, чунки отъ тамъ най много имъ ся бѣше окото, и колко да ни направихъ отъ многото ни преболѣванія да не можиме да ходиме на прѣдъ въ онова косто връщѣтъ днесъ братіята ны, то не можехъ да искоренѣтъ съсѣмъ и природното ни свойство, санки Македонцѣ да не бѣдѣтъ Македонцы: Охридъ който бѣше преди 100 год. престоленъ градъ на Бугарскѣтъ Патриаршиѣ, постановена уще отъ Устиніана (Управда) великото чадо отъ истѣтъ майкѣ (Бугаріѣ), свѣтликъ едно врѣме за просвѣщеніето на Славянскійтъ вѣкъ, никъ не е останѣлъ на задъ и нематъ да си кажитъ въ денешнитѣ врѣмена първобытность-тъ си, санки оти не е изгубилъ жицѣтъ на славнитѣ прѣдѣлы свои. Той испракише до сега по сичкѣ почти Македоніѣ дури и въ съсѣднитѣ ѣ страны най оштитѣ учителя, но на чуждѣ языкъ и на чуждѣ политикѣ, принудены не волею да править това по причинѣ на критическыя нѣкои обстоятелства. Но ужъ денескѣ не само не ке престанить отъ да править како и що започна да править, за истинното просвѣщеніе на едиороднитѣ си братѣя, и да дигнатъ заблужденіето, како що едно врѣме, въ кое и самытъ тѣ се нахогѣха. Ето днесъ гледаме съ удовоствіе много отъ тѣе до сегашны грѣцкы учителя да опознавають истиннѣтъ и да просвѣщавають юношѣ-тъ съ голѣмо усърдіе и неуморимо стараніе на матерный имъ (Бугарскій) языкъ.

Днесъ въ Охридъ загърмѣ гласъ народенъ, при тихитѣ дни на Августѣйшиятъ ни Царь Султанъ А. Азисъ татко нашъ. Самитѣ до сегашны грѣцкы учителя, а особито Г. Пърличевъ който бѣде вѣчанъ въ Атина за прочутѣтъ му поезіѣ «*ἀρχαῖος*», проповѣдувателъ въ грѣцкитѣ училища съборно за до сегашното имъ (ны) заблужденіе. Сѣкѣ недѣлѣ се изговаряють по църквитѣ трогателны слова за постраданіето и досегашното ны болѣдуваніе отъ грѣцкѣтъ, и оти безъ друго трѣбать да го истуркають съсѣмъ та да видать бѣла виделинѣ. Но чунки многу имъ прѣчитъ Владыката, не оставайкимъ ты да си пѣють слободно по църквитѣ на матерныйтъ имъ языкъ, и имъ затворять училищата (разумѣва се Бугарскитѣ), кое е противно и на царскитѣ высовы ферманы (но Гъркѣ познавать ли нѣщо?) и погазувать сичитѣ имъ правдины, гледайки съ четыры очи, спорѣдъ высовѣтъ заповѣдъ да не испуцать нѣкакъ отъ рацѣтъ си и той градъ, градъ който съ своето подигнуваніе за гъркождіе е самийтъ ключъ, които да развѣрзить сичкитѣ ятны и ошлетены, за Бугаритѣ църковны въпросы, рѣшиха се съ единомушне сичѣы, мало и голѣмо, жеско и мажко да го истерають и да си сакають своитѣ правдинѣ, за кое и се пододохъ толку жалбы въ Цариградъ, и е отъ денескѣ подъ судъ.

Не етъ само Охридъ що се разбудувать денескѣ и си барать своитѣ правдинѣ, но по сичкѣ почти Македоніѣ глѣдѣтъ да се отворѣтъ училища; да въведѣтъ по църквитѣ Старо-Бугарскійтъ языкъ, да не уставають учебнитѣ заведения и общенароднитѣ работы въ рацѣтъ ѣ единъ двойцѣ дошляци другородци, които глѣдаехъ и глѣдають се що е народно (Бугарско) да непустатъ; на секадѣ глѣдашь търговскитѣ тефтери (расписы) да се преправяють отъ грѣцкы на Бугарскы; мало и голѣмо се бѣселить подъ широкѣтъ стѣкѣ на Ав. въ Царь С. А. Азисъ, и се изнаслаждавають съ това що си опознѣло народность-тъ.